Svědectví: 107. Stala jsem se obětí sborového vedoucího, který mě léta zneužíval

Svědectví

Jeden rok

Uplynul jeden rok.

Stála jsem na potemnělém parkovišti u kostela, srdce jsem měla až v krku, když se vedoucí chválící skupinky postavil mezi mě a moje auto a začal mě líbat a říkat mi, že jsem pro něj „jako dcera“. Ještě teď si vzpomínám, jak pevně mě sevřel, a na nevolnost, kterou jsem cítila, chtěla jsem se odtáhnout,

ale ještě víc jsem ho nechtěla urazit.

Byl to syn kazatele. Byl vedoucí chválící skupinky. Téměř Boží muž. Znala jsem ho už léta. Léta jsem znala jeho rodinu. Nemyslel tím nic špatného, že ne?

A přesto se mě dotýkal způsobem, který bych svému tátovi nikdy nedovolila, dotýkal se míst, kam by neměly putovat ničí ruce kromě mého neexistujícího manžela.

Už je to rok, co jsem sešlápla plynový pedál na štěrkové příjezdové cestě a slzy mi rozmazaly vidění. Co jsem to udělala? Co jsem se chystala udělat? Co se to se mnou proboha dělo?

Zdálo se to být naprosto jasné. O měsíc dříve jsem opustila sbor svých rodičů IFB (Independent Fundamental Baptist – Nezávislí Fundamentalističtí Baptisté)[1] a vystoupila z otcova „autoritativního deštníku“. A nyní se na mě snášel Boží hněv, který dovolil, aby byla pošpiněna má čistota, a učinil mě tak bezbrannou vůči mému mnohem staršímu násilníkovi – ve společenství uznávanému muži.

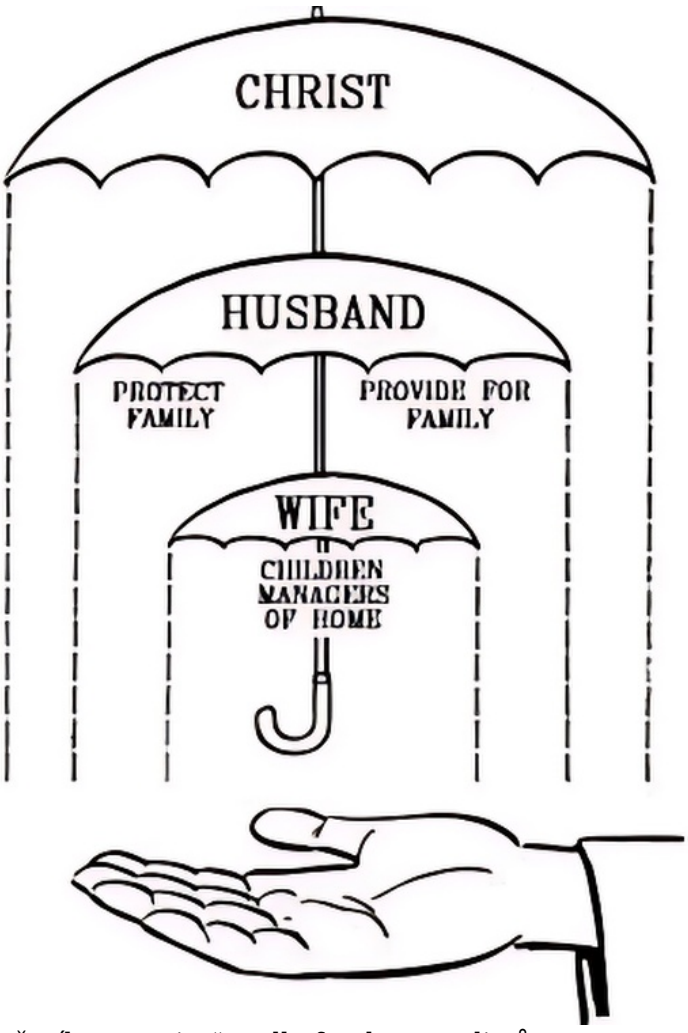

„Deštníky autority“ podle fundamentalistů

Během několika měsíců jsem se pomalu dozvídala děsivou pravdu. Můj násilník se takto choval již v minulosti a členové jeho vlastní rodiny věděli, že mě svádí, včetně jeho manželky. Když jsem se obrátila na jeho otce, který byl sedm let mým kazatelem v IFB, odmítl se do toho zapojit s tím, že nechce svého syna rozčilovat a že se mu prostě musím postavit a říct mu, aby přestal. Řekl, že jeho syn je „nebezpečný“ člověk.

Měla jsem příliš velký strach se násilníkovi postavit. Nevěděla jsem, jak mu říct, aby přestal. Strašně jsem se bála, že bych ho mohla urazit. Nakonec to byli dva blízcí přátelé, kteří mu napsali, aby se mě

už nikdy nedotýkal. On popíral jakékoli špatné úmysly a říkal, že ke mně jen cítí náklonnost, jako bych byla jeho dcera.

Tak moc jsem mu chtěla věřit. A tak jsem tomu chvíli věřila. Chodili jsme spolu do sboru. Celou věc jsem tajila. Pracovali jsme spolu dál ve sboru. Ale vzpomínky a strach nechtěly zmizet. A já si začala uvědomovat, že to, co udělal, bylo velmi špatné a zaslouží si to zodpovědnost. Šla jsem tedy za svým kazatelem, za někým, komu jsem hluboce důvěřovala.

Řekl mi, že mu musím jen „odpustit“ a on se postará o to, aby můj násilník nepracoval ve sborové nedělní škole (jako by k tomu stejně byla nějaká šance). Když jsem na něj naléhala víc, vysvětlil mi, že sice mému příběhu věří, ale že nechce narušovat jednotu ve sboru tím, že by odhalil chování mého násilníka.

Když se jen o několik týdnů později objevila závažnější obvinění a můj kazatel s nimi stále odmítal cokoli dělat, z tohoto sboru jsem odešla. Plakala jsem do telefonu a říkala mu, že sbor miluji a nechci odejít, ale nemohu zůstat ve sboru, který bezpečně ukrývá predátora a cizoložníka. Poslední neděli, kterou jsem tam strávila, jsem konečně sebrala odvahu jít za svým násilníkem a říct mu do očí, co mi udělal. Stála jsem tam a snášela příval slovních urážek a křiku, který následoval. Řekli mi, že „nejsem pravá křesťanka“, že jsem „zvrhlá holčička“ a že „nemám úctu k autoritě“.

Vyšla jsem z kostela plná vzteku a strachu. Vztek mě sžíral celé jaro, až jsem nakonec vzala kamarádku a šla na úřad šerifa a podala oznámení. Hned to uzavřeli a řekli mi, že vzhledem k tomu, že nemám žádné důkazy pro svá obvinění, nemohou proti mému násilníkovi vést soudní řízení. Nechtěla jsem právní kroky. Chtěla jsem jen policistovi říct, co se stalo. Takže jsem to už neskrývala.

Když jsem vyšla z kanceláře, měla jsem pocit, že mi z ramen spadla tíha. Od toho dne se to, co mi udělal, v mé mysli objevuje jen zřídka a už mě to téměř nikdy netrápí. Díky tomu, že jsem situaci předala do rukou zákona, jsem pocítila klid.

Dnes jsem se za svého násilníka a jeho rodinu jmenovitě modlila. Modlila jsem se, aby jim Bůh požehnal. Modlila jsem se stejnou modlitbu, jakou jsem se za něj modlila každý den po dobu posledních tří měsíců, aby mu Bůh dal pokání za to, co udělal, a daroval mu spásu. Modlila jsem se, abych ho jednoho dne uviděla v nebi a pocítila radost z nového stvoření, kde se všechno rozbité stává novým.

Vím, že odpuštění je pro oběti zneužívání opravdu citlivé téma, a pokud jste se k němu ještě nedostali, je to v pořádku. Odpuštění nelze vynutit. Nechci nikoho hanět za to, že stále cítí hněv vůči svému zneužívajícímu. Chci však svědčit o tom, že skrze Ježíše může přijít odpuštění a že Bůh je schopen nechat nás milovat naše nepřátele.

Když jsem uvěřila Boží lásce ke mně, rozlévá se do mého života, a to i k mým nepřátelům. Pomsta patří Pánu, ale dokud jsem naživu, budu mu svým požehnáním a modlitbami sypat na hlavu žhavé uhlí. Stejně jako všechno ostatní v mém životě, i tohle má na starosti Bůh a já už nemusím nést jeho tíhu s sebou.

O rok později se už nebojím. Už nejsem zmatená. Přesně chápu, co se stalo, a díky tomu jsem se dozvěděla mnoho o sexuálním zneužívání ve sborech. Dokázala jsem to, co se stalo, využít k pomoci dalším obětem a zasazovat se o bezpečnost v církvi.

Ale o rok později jsem také jiný člověk. Vím, kdo jsem, vím, kam jdu, a vím, kdo mě tam dovede. A on všechno, co se v mém životě děje, připravuje k mému dobru a ke své slávě. Je dost mocný na to, aby mě zbavil hněvu a nahradil ho odpuštěním. Slíbil mi budoucnost a dědictví, které mohu uchopit jen tehdy, když nechám své zranění za sebou.

O rok později jdu dál. Mám se prostě na co těšit.

Poznámka: Pokud jste zažili zneužívání nebo máte obavy ze situace ve vašem sboru, ráda si s vámi promluvím. Pokud jste navíc kazatel nebo vedoucí služby a chcete se dozvědět více o prevenci zneužívání a vytváření kultury transparentnosti a bezpečí ve vašem sboru, také bych se s vámi ráda spojila.

Shannon Makujina

Poznámka:

[1] Na webových stránkách Nové IFB jsou uvedeny tyto základní doktríny: spasení pouhou vírou, jednou spasený navždy spasený, pouze Bible krále Jakuba, Trojice, získávání duší, „tvrdé“ kázání, vytržení po tribulaci a odpor ke světskosti, kalvinismus, dispenzacionalismus, liberalismus a sionismus.

Shannon Makujina

Shannon Makujina je devatenáctiletá bloggerka z horní části Jižní Karolíny, která se nadšeně dělí o svou cestu od legalismu k Boží milosti. Shannon píše o zneužívání v církvi, náboženském traumatu a o hledání vztahu s Ježíšem poté, co vyrostla ve fundamentalismu. Její práci najdete na adrese shannonmakujina.org.

Shannon žije v severní části Jižní Karolíny, kde pracuje jako pohotovostní lékařka. Když Shannon nepracuje, Shannon nejraději tráví čas se svým koněm Navarrou.

Shannon ráda píše, poslouchá hudbu k uctívání a sleduje staré westerny se svou spolubydlící.

Shannon je mladší studentkou bakalářského studia sociální práce na Liberty University.

Shannon vyrostla jako nezávislá fundamentální baptistka a byl vzdělávána doma. V časném dospívání se začala ptát, zda je její denominace skutečně „jedinou pravou církví“, a zjistila, že pověst o její

církvi je jen velmi málo pravdivá.

Izolovaná a v depresi, když se konečně probudila a poznala destruktivní učení své církve, zjistila, že odejít nebude snadné. Po letech strávených v hrůze z rozhněvaného fundamentalistického Boha Shannon konečně znovu otevřela svou Bibli a objevila evangelium a svobodu, o které jen snila.

Zatímco se Shannon stále velmi zotavuje, chce se podělit o svůj upřímný, nedokončený příběh, v naději, že povzbudí ostatní oběti, aby běžely k Ježíši, bez ohledu na to, jak komplikovaná může být cesta.

Také doufá, že díky transparentnosti o jejím probíhajícím boji s depresí a traumatem se ostatní oběti budou cítit vyslyšeny a utvrzeny na svých vlastních cestách. Shannon vítá komentáře a zprávy od svých čtenářů a ráda by si s vaším sborem nebo malou skupinou promluvila o bezpečnosti služby a předcházení zneužívání v církvi.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku Baptisté – Síť víry nebo facebookovou skupinu Zpravodaj Baptisté – Síť víry